

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminecă.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

N'am timp...

Este o formulă care ne ajută să înconjurăm toate datoriile neplăcute, toate obligațiile față de Dumnezeu și semenii noștri, prin care fim departe dela noi orice societate nedorită, și care e scutul egoismului nostru mascat. Această formulă e: **N'am timp.**

Dimineața ne cheamă ocupațiile noastre zilnice și așa nu putem să ne cugetăm la Acela care ne-a dat ziua nouă cu toate comoarele ei. Noi n'avem timp pentru rugăciune.

Dacă ne cere cineva vr'un serviciu, îi răspundem: „N'am timp“. Suntem ocupați cu noi înșine și nu putem jertfi timpul nostru scump pentru interesele altora. Iar când conștiința noastră ne mustră pentru rigidul nostru indiferentism cu care tratăm necazurile altuia, om ca noi, al cărui suflet sân-

gerează din mii de răni ca și al nostru, muștrările conștiinței încercăm să le facem neauzite prin rostirea formulei noastre: „N'am timp.“

Seara, când după prea multe alergări zadarnice, cu nădejtile noastre ofilite ne întorcem în camera noastră, ne grăbim să ne închidem ochii, căutând mângâiere în vise mai puțin crude decât realitatea. Nu mai avem timp să privim în oglinda sufletului nostru ca să cunoaștem de câteori n'am avut timp în ziua aceea și ar fi trebuit să avem.

Iar când simțim chemări mistice, când sufletul nostru tresare la adierea binelui, când Dumnezeu se apropie de noi, în loc ca să cădem în genunchi ascultându-l, ne folosim de drăceasca noastră formulă, spunând: „Doamne n-am timp să te ascult.“

Parcă am spune: „Doam-

ne de ce mă chemi pe mine? Eu sunt om ocupat și sărac, trebuie să fiu înrădăcinat în solul realismului. N'am timp să mă aventurez pe câmpiile idealului. Nu mă chema pe mine Doamne! Căutați om mai puțin ocupat decât mine!

Nu e mirare, că dacă nu avem timp să ascultăm chemarea Domnului, că nu ne ajunge timpul ca să pregătim sufletului nostru haină de nuntă strălucitoare albă. Noi n'avem timp să spălăm haina sufletului nostru în baia harului dumnezeiesc.

Formula noastră ne face asemenea invitațiilor nuntei împărătească și untașului ne îmbrăcat în haină de nuntă.

Inconștienți, urmând o voce stăruitoare și desnădăjduitoare; cu buze uscate, febrile și tremurătoare suflăm: „N'am timp să mă simt chemat, nici ales“. E vocea diavolului nu o ascultați.

I. B.

Patriotism și pravoslavie.

Nu numai apă chioară — cu m susțin, mucalit optimiștii noștri, — fierbe în cazanul încălzit la focul cu flăcări galbene de ură, alimentat de hărnicia slujitorilor pravoslaviei. Ceea ce se revarsă peste jghiabul închinat spre Maramureș, și îmbăloșează acest nefericit colț de țară, este smoala inveninată a unui anumit fel de saventlâc („teologic”, bagseamă), adică a unui talmeș balmeș de pretinse argumente, unele mai poznite decât altele, a căror aparență de seriozitate, însă, uneori, amenință să clatine convingerile mai șubrede.

Am fi nedrepti dacă am afirma că absolut toți ciracii ortodoxiei se mărginesc, în furibunda lor svăpăială, la argumentarea preconizată de cucernicul Munteanu, și care măgulește, exclusiv, sensibilitățile gastrumice ori vanitățile rânite ale credincioșilor. Sunt unii — puțini, ce e drept, și mai mulți laici decât preoți. — cari nu se mulțumesc cu exploatarea debilității sufletelor ce sălășluiesc în trupuri slăbite de trudă și mizerie, cari își dau seama că un curent, chiar dacă e încurajat de oficialități, nu se poate impune prin flecărilile, concubinarilor, a curatorilor scoși din slujbă, ori a crâșnicilor cari își închipuie că mătura e un simbol al puterii de a dispune în biserică. Nici prin larmă unor indivizi cari nu prezintă decât semne de pustietate intelectuală. Pentru impunerea curentului, un deosebit interes prezintă in-

telectualii. Asta o știu bine unii dintre propagandiștii „dominanți”. De o concepție mai puțin simplistă — în aparență, cel puțin — ei evadează din cercul strâmt de procedee, desemnat de „șef”, și se avântă, încercând asaltul asupra cetății mai trainice a sufletelor cari, trecute prin sita, ori pe lângă sita culturii, cunosc noțiunea respectului de sine, și prin aceasta se bucură de o oarecare autoritate în fața vulgului. Și sunt destul de rafinați acești cutezători luptători ai pravoslaviei, pentru a se gândi la măgulirea și tentarea unor reale calități sufletești, ocolind, cu o remarcabilă grije, ceea ce poate friza demnitatea unui om care este, ori se pretinde cult.

Trebuie să recunoaștem, asaltul se execută după o strategie destul de bine ticluită, atacându-se și exploatându-se, una dintre cele mai nobile și delicate calități sufletești, căreia îi zicem *patriotism*.

Pentru câștigarea unui suflet prin sgândărirea sentimentului patriotic, și îndreptarea lui spre Bizanț, se servește, în primul rând un argument „istoric”. În aparență, o măiestrită, dar de fapt o suchiată și absurdă închegare de fraze umflate, din a căror formidabile sforăituri plesnește, biciuind ori ce fărâ-mă de bun simț și seriozitate, expresia de o splendidă banalitate: „lege strămoșiască” (dacă nu chiar „românească”). E un fel de teorie, pentru a cărei

susținere se scarmână istoria într'un mod nemaipomenit, nesocotindu-se toată munca migăloasă a cercetătorilor trecutului.

Pentru a se vedea cât de lipsită de temei este această teorie, fără pretenția de a ținea un curs de istorie, îmi permit să fac o fugară incursiune în trecut, reamintind unele adevăruri prea greu de tăgăduit.

Origina pravoslaviei nu se pierde într'un trecut prea îndepărtat. Iar motivul rupturii dintre apuseni și răsăriteni *n'a fost de natură dogmatică*. Nici chiar dogma atât de hulită a infalibilității papei *n'a fost contestată* de creatorii pravoslaviei. Motivul acestei teribile catastrofe sufletești a fost de ordin prea puțin cucernic.

Se știe că patriarhul Foție s'a oțărit, rău de tot, împotriva papei dela Roma, pentru că i-a fost refuzată confirmarea. Prin urmare Foție recunoștea supremația pontifului roman asupra bisericii lui Hristos. Altfel nici nu s'ar fi gândit să ceară confirmarea din partea acestuia. Confirmarea i-a fost refuzată din simplul motiv că numirea lui de patriarh era o *uzurpare*, așa cum exercitarea prerogativelor șterpelite era o *sfidare a moralei creștine*. Nu se poate tăgădui adevărul că acestui militar — distins, de altfel și de o impunătoare cultură — i s'a luat din mâni spada, (pe care ar fi purtat-o cu mai mare vrednicie) pentru a fi înlocuită, *peste șapte zile* cu cârja vlădicească *numai* pentru a consfinți o crimă publică. Un omor având

la bază un adulter, și comis de colegul său întru uzurpare, împăratul *Vasile Macedoneanul*, dacă nu mă înșel.

Numai mai târziu, după ce ruptura s'a săvârșit, pentru a nu se îneca toată povestea într'un trist ridicol, ura inversunată a răsăritenilor a creat „doctrinari” cari au început să conteste unele adevăruri dogmatice ca: înfașibilitatea papei, existența purgatorului, și au acuzat biserica Romei de erezie, pentru că permite, ca unii din preoții săi să-și radă barba, ori pentru că a impus celibatul.

Dar, veți întreba, ce are de a face povestea asta cu afirmația ortodocșilor că legea lor e cea strămoșiască? Asta e altă mâncare de pește.

Voiu răspunde:

Deosebită importantă prezintă faptul că toate aceste evenimente mai sus pomenite, și cari formează „puternica” bază a bisericii răsăritene, se petreceau în veacul al zecelea, și cele următoare. Ruptura a fost declarată oficial de patriarhul *Mihail Celuralie* în anul 1054 (una mie cincizecișpatru, fix). Pe atunci poporul român exista, căci taica Traian a trăit cu vre-o opt veacuri înainte. Și poporul român era, deja, creștin, pe vremea lui *Foție și Cerularie*.

Firește, aceste prețioase amănunte le uită năbădăioșii patriotarzi, așa cum uită adevărul că neamul nostru a căzut în orbita foțianismului, numai datorită vitregiei împrejurărilor.

Așa glăsuiesc documentele vechi, nepărtinitoare: așa glăsuiește istoria din care pravo-

slavnicii noștri pretind că scot argumente, și pe care, de fapt, nu o iau în seamă.

Dar, nu o iau în seamă nici intelectualii noștri? Se pare că nu. Căci o tăcere de mormânt răspunde hărmălaei ciracilor puși serios pe treabă.

Să mi-se ierte o întrebare: Care este învățătorul unit (ca să mă folosesc, la întâmplare, de un exemplu) care stă de vorbă, prietenește, despre aceste lucruri, cu colegul său, venit de peste munți, cu un program lung și lat de ridicare a Maramureșului, nu prin muncă, ci prin prozelitism? Doar sunt atât de ușoare discuțiile și despre acest subiect. Și nici nu strică la frumusețe.

Ia, d-le învățător unit, ori care ai fi, pe colegul d-tale ne-unit, frățește, de braț, călăuzește-l amabil prin labirintul trecutului și explică-i, după toate metodele posibile, că învățații

istorici fixează succedarea evenimentelor servindu-se de o numărătoare a anilor, care e una pentru anticitate, și alta, inversă, pentru timpul de după Hristos. Că dacă ținem seama de acest sistem de numărătoare a anilor, apoi ei ne indică încreștinarea Românilor înainte de ce s'ar fi apucat *Foție* de teologie, și numai mai târziu, creștini catolici fiind, au devenit ortodocși. Că asta e atât de sigur pe cât e de sigur că *Mihail Munteanu*, întâiu s'a născut, apoi a devenit preot și protopop, și nu mai mai târziu s'a prefăcut în pescuitor în apă tulbure, vânzător de opinci, exploatator de păduri, spirtar, etc. Și, în sfârșit, că nici cel mai năpraznic patriotism nu poate pretinde, ca să socotim pe *sf. Nichita Remesianul* încreștinătorul Românilor ca pe un apostol al pravoslaviei, adică un fel de premergător al cuviosului *Isaia Slătioceanul*...

(Va urma)

Exercițiile spirituale ale Soc. Mariane și A. G. R. U.-lui din comuna Cicârlău la mănăstirea Bixad.

Potrivit obiceiului din anii trecuți, Soc. Mariană și A. G. R. U. I din comuna Cicârlău, au făcut și în acest an, sub conducerea părintelui *Lazar Gherghel*—care are meritul propriu a acestei frumoase inițiative, pelerinaj împreunat cu exerciții spirituale la mănăstirea Bixad. Exercițiile au durat trei zile (de Sâmbătă, 22 până luni 24 August), care timp, pelerinii din parohia Cicârlău și jur, l-au petrecut în meditații,

rugăciuni, cântări religioase—și ascultând frumoasele predici ale părintelui *Lucian Pop*, actualul egumen al mănăstirii Moiseiului Maramureș.

Liturgii, paraclis, acatist și alte servicii religioase au servit părinții *Lucian și Augustin Pop*—și părintele *Lazar Gherghel*. Răspunsuri au dat pe rând: Corul „Fraților” călugări și corul Soc. Mariane și A. G. R. U.—Cicârlău. Numărul pelerinilor din

parohia Cicărlău a fost de peste 250. Toți s'au spovedit și cuminecat. Luni după ce s'a servit Sf. Liturgie, am primit binecuvântarea din partea părintelui Augustin Pop și laudând și mulțumind lui Dumnezeu, ne-am întors spre Cicărlău.

Să-mi fie îngăduit a face o mică dare de seamă a frumoaselor predici ținute de Preacuviosia Sa Lucian, de oarece aceste sunt ultimele pe cari le-a spus în mănăstirea Bixad, de oarece pleacă de egumen la mănăstirea Moiseiu.

Predica I. Increderea în scutul Preacuratei Fecioare Maria. Prin numeroase exemple autentice Preacuviosia Sa a arătat cât de mare este rolul Preacuratei Fecioare, care se interpune pentru noi la Fiul Său prin rugăciunile Sale; câte suflete au fost scăpate de focul veșnic chiar când erau cei mai mari făcători de rele, numși pentru că la indemnul unuia sau al altuia, au rostit odată sau de mai multe ori la zi rugăciunea „Născătoare de Dumnezeu”.

Predica II. „Adă-ți aminte de cele din urmă ale tale și niciodată nu vei păcătui”. Adă-ți aminte că picioarele de cari te-ai lăsat purtat pe căile pierzării ca să faci rău aproapelui tău sau să vateri pe D-zeu, te vor părăsi mai întâi. Gura care azi rostește vorbe murdare și injuri la adresa lui Dumnezeu, va muți înainte de-a părăsi această lume. Ochii cari au privit unde nu se cuvenia, se vor împăinjeni; nu vei vedea prietenii cunoscuții și rudeniile tale, ci numai diavolii cu balanța faptelor tale, așteptând momentul suprem. Urechile cari au ascultat cu plăcere clevețele vorbele murdare și sfaturile rele — nu vor mai auzi strigătul de desnădejde a căsenilor, ci poate numai vocea îngerilor întunerecului: Al nos-

tru ești, că nouă ne-ai slujit, întreg trupul tău va fi în descompunere și cu ultimul bulgăr de țărână asvârlit peste trupul tău intrat în putrefacție, li se pune capăt omorurilor, bogăției, științei și agitațiilor tale pe această vale a lacrimilor. Atunci vei vedea câtă dreptate avea Isus, scriptura, preotul tău. Vei cunoaște că deșertăciunea deșertăciunilor este bogăția, mărirea, frumusețea, țaria și podoba — dar va fi prea târziu. Cărțile se vor deschide, sentința se va rosti.

In *Predica III a vorbit despre porunca IV. dumnezeiască*, arătând cât de mult greșesc acei fii cari nu-și ascultă părinții, îi necinstesc, și-i batjocoresc; care este răsplata lor dincolo de mormânt și care este răsplata acelor cari sunt supuși și binevoitori părinților până la moarte. Sf. Scriptură spune: Corbii să mănânce inima celor cari își necinstesc părinții.

Predica IV. Păcatul de moarte, păcatul ușor. Iadul și Purgatorul. Sufletul prin păcatul de moarte pierde pe Dumnezeu; prin sf. spovedanie are cel mai bun mijloc de-a-l regăsi. Dar dacă păcatul se iartă, pedeapsa rămâne, pe care trebuie s'o suportăm dacă nu în această viață, dincolo în focul curăților. Dacă omul însă moare având pe suflet chiar și numai un păcat de moarte, este pierdut pentru vecie. „Nimic necurat în împărăția lui Dumnezeu nu va intra”. Să ne ferim însă și de păcate ușoare pentru că prin aceste deși nu pierdem direct pe Dumnezeu ne îndepărtăm de grația lui sfințitoare... La sfârșitul predicii s'au făcut rugăciuni pentru sufletele din Purgator.

Predica V. De încheiere. La un ministru de interne al Franței s'a prezentat odată temnițerul, spunându-i: Dejnuții au

spart peretele temniței și au evadat toți. Ministrul care ducea o viață sfântă, dar era foarte glumeț din fire, zise: „Mergeți și faceți repede zidul pentru că să nu poată intra din nou dejnuții, la caz că s'ar reîntoarce”. Și din voi — adăugă părintele Lucian — au fugit fărădelegile și păcatele. V'ați curățit sufletul în baia Sf. Spovedanii, l-ați îmbrăcat în haina de nuntă a lui Cristos, prin împărtășirea euharistică; faceți la loc zidul, ca să nu mai intre în sufletele voastre, faptele rele.

Felicităm pe părintele Lucian pentru noua sarcină care i-s'a încredințat cu conducerea mănăstirii dela Moiseiu.

Mulțumim Părinților dela Bixad pentru bogăția de haruri pe care o revarsă zilnic în inimile noastre prin sfaturile, faptele și pilda vieții lor.

Mulțumim Excelenței Sale Dr. Alexandru Rusu pentru jertfele și sacrificiile ce le aduce pentru ridicarea prestigiului Bisericii Catolice Române din nordul Țării, care în colaborare cu Excelența Sa Hossu s'au îngrijit în ultimul timp de o bună organizare a vieții monahale, dând o nouă orânduială cu conducerea mănăstirilor dela Moisei și Nicula.

Dorim roade tot mai îmbelșugate în „via Domnului” înțelepteste păstorită de Excelența Sa Alexandru, Arhiepiscopul Maramureșului.

Lăudat să fie Isus Cristos.
Ioan Pușcaș inv.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Despre Rusia.

Un scriitor Francez, care el însuși a călătorit în Rusia bolșevică, scrie despre aceasta fără nefericită următoarele:

Rusia bolșevică este locul unde impietatea a atins punctul culminant. Ea a fost prea bine preparată prin starea religioasă din timpul țărilor: a păstrat credința în Cristos și validitatea sacramentelor, însă a respins autoritatea papilor și unele din dogmele noastre, prin urmare ea a fost schismatică și în mai multe puncte dreadreptul chiar eretică

Ea s'a chemat ortodoxă. Noi înșine îi dăm acest nume, care a intrat cu timpul în toate limbile, însă se înțelege, ori dacă vrei, se subînțelege de noi, că înțelesul acestui cuvânt este deturnat nu are înțelesul său veritabil și religia rusă este din punct de vedere teologic-catolic, o religie leterodoxă și schismatică. Noi nu căutăm se vătămăm pe frații noștri separați, zicând aceste vorbe, însă voința foarte laudabilă de a le atrage la adevăr nu ne permite să ne închidem ochii față de greșală. Iubirea nu trebuie să întunece credința.

Religia lor nu a secăt pentru izvorul mântuirii, pentru că, de o parte ea are sacramentele ei de unde curg izvoarele mântuirii, de altă parte, Dumnezeu revarsă viața supranaturală asupra sufletelor de bună voință și de aceștia sunt mulți chiar și în sânul ereziei materiale. Însă aceasta nu înseamnă, că sufletele se mântuesc prin erzie, este înafară de aceasta, prin credință și prin dar, pe care Dumnezeu lasă să se strecoare peste greșala lor.

Însă o religie astfel cinstită nu mai are izvorul sfințeniei. Ea apără rău adepții ei împotriva necredinței și imoralității.

Popa era în general foarte ignorant, credincioșii au avut un sentiment profund religios, însă atins de superstiții, la înalta societate a dominat o corupție groaznică lăfită de călătoriile marilor duci. Universitățile au profesat în mod universal atheismul. Invățătură atât de catolic Jean Bruhnes ne-a povestit la reîntoarcere dintr'o misiune științifică franceză din care el a făcut parte, că profesorii facultăților au fost stupefijați, văzând în el și în prietenii lui credincioși, până când ei s'au mândrit, că nu mai cred nici în Dumnezeu și nici în drac.

„Noi am crezut, — au zis ei — că la fel trebuie să fie în tot locul, și mai ales în Franța, în țara lui Voltaire”. Jean Bruhnes i-a făcut atenți că însuși Voltaire, cât era de impiu, nu a fost atheu, și cumcă el însuși a combătut atheismul, și i-a citat pe Caucdy, Biot, Ampere, Pasteur, Brandz și Termier cărui au fost pe față catolici; acest fapt rușii distinși nici nu au visat.

La aceste defecte a Rusiei vechi, trebuie adaus aceea opresiune, prin care guvernul imperial a apăsas mai mult ca un secol Polonia catolică, și acele torturi oribile prin care s'a forțat, să li se răpească credința. Acesta a fost păcatul de moarte al tarizmului, semnul lui Cain pe fruntea Romanovilor, crima care a trebuit se atragă pedeapsa lui Dumnezeu, asupra dinastiei și a împărăției lor.

Așa slăbiți prin chizma apărării credinței adevărate, atacați prin atheism în sferile înalte intelectuale, desmembrați în masse fără viață și împrăștiate, Rusia nu a putut găsi în izolarea ei îngâmfată religioasă, forțele necesare de a rezista la atacul în știl mare a ateizmului. Era o pradă desemnată satanizmului revoluționar. Lenin

a știut aceasta și a jucat la sigur.

Nici odată de când lumea nu a văzut pământul o asemenea deslănțuirea a unei în contra lui Dumnezeu, un asalt atit de titanic în contra ceriului. Dacă Dumnezeu s'a intrupat în Cristos, atunci se poate spune că Lucifer s'a intrupat în Lenin Staline, Trozky, Zarianov, Zinovief, Dzerjunsky, Tchicherin, Boukhatin, Prcobrajensky, Lunatchersky, Ioffe, Radek, Rakousky și consorții. (Sărmane Zinovief și alții, va înghițit și pe voi bolșevismul urzit de voi. La acelaș părete, unde au fost uciși cei judecați de voi — ați fost și voi uciși. Morile lui Dumnezeu macină pe încetul, dar sigur! N. R)

Aceștia sunt posedați de demon, ei au trecut, s'au trec prin viață, vărsând injurături în contra lui Dumnezeu de cari se cutremură iadul. Deși Dumnezeu nu există pentru ei, cu toate aceste să înțeleagă cine poate, El este vrăjmașul infamul, monstrul de totdeauna, pătat de sângele omenesc.

Notăm ca să se știe, că aproape toți fondatorii, bolșevismului au fost evrei, sau au avut sânge evreesc în vinele lor. Lenin este adevărat, a fost slav după tată, însă mama lui era evreică, dinsa a fost care la crescut și a infiltrat în el ura în contra creștinizmului. Românii au zis că feciorii seamănă mai mult mamelor și fetele tatălui lor. Iată o idee, care varsă oareșcare lumină asupra sufletului teribil al lui Lenin. Kerensky care a pregătit drumul pentru regimul sovietic, era în aceeaș situație. Din 75 oameni principali, cari au instaurat bolșevismul în Rusia, se spune că 70 au fost izraeliți.

Noi nu conchidem din acest fapt, că trebuie aprobat progromurile, și antisemitismul violent

a luat Hitler, ci că trebuie să fim prudenți și să fim cu ochii în patru, când este vorbă de a da puterea în mâna evreilor. Sunt între ei mulți cari sunt nu numai de bună credință, ci și drepi, cinstiți și vrednici de iubit. Papii atunci când erau suveranii Romei, de multe ori i-au luat sub scutul lor. De altcum cei mai mulți din acești persecutori ruși nu mai au credință mozaică în inima lor, de oarece ei se numesc atei, însă dacă credințele pier, sângele nu se schimbă și rasa rămâne aceeași cu prejudecățile ei anticreștine care la suflarea materialistă crește și se întărește.

Ori cum ar fi, întemeietorul principal al bolșevismului, Lenin este unul din oamenii cei mai îndrăciți — *Les plus diabolique* — dintre cei mai impii, dintre cei mai cruzi cu sânge rece, cari au apărut pe acest pământ. Străbătut de principiile lui *Carol Marx* el a profesat cel mai crud materialism și atheism. El ar fi tăiat cu plăcere capul milioanei de creștini. El a

scris încă în 1909: „Religia este opiumul mijlocul de îmbătere al popoarelor”. Aceasta sentință a lui *Carol Marx* este piatra angulară a întregii filosofii marxiste în privința religiei. Marxismul consideră toate religiile contemporane, ca instrumente ale reacțiunii burgeze destinate de a indobitoci clasele muncitorești și a permanentiza exploatarea lor. „El a mai zis:” Marxistul trebuie se fie materialist, va să zică vrăjmașul religiei...

Lunlcharsky, ministrul, instrucțiunii publice a declarat în 1925: „Din tot sufletul meu doresc ateiilor tot succesul în lupta lor în contra fantomului repugnant a lui Dumnezeu, care a căuzat un rău atât de diabolic umanității întregi în cursul istoriei”.

În revista ilustrată „*Atheul la uzina — L'Athee a l-usine*” (Nro din 4 Ian. 1923) o gravură reprezintă un muncitor stând ridicat în sus pe o scară fiind un ciocan, din jos de el clopotnițe, minarețel cupole ză-

când resturnate și hornoaie de uzine fumegânde. El vrea să se ridice până în nori, de unde iau la fugă cu trăsăturile de groază Iehova. Allah, Dumnezeu Tatăl, Isus, un zeu păgân și el exclamă: „noi am isprăvit cu țării pământului, acum ne ocupăm cu cei din ceriu.”

(Iertă-ne Doamne, dar vrem să arătăm lumii neștiutoare răutatea dușmanilor tăi, cari sunt și dușmanii noștri.)

(Va urma)

POȘTA REDACȚIEI.

Dlui I. Pușcașiu, Ciocârlău, cu drag vă vedem între colaboratorii gazetei. Articolele le cerem totdeauna până Marți.

Pelerinaj:

Vă aducem la cunoștință, că Praznicul Nașterii P. C. V, Maria în acest an va fi serbătorit cu deosebit fast la sanctuarul din Șişești.

Pelerinajul va fi presidat de Excelența Sa Episcopul. Credincioșii sunt rugați a se prezenta în procesiuni

Calendar săptămânal.

30—5 August 1936.

6. Dumineca XIV. d. Rusalii

Evg. Matei 22, 2—14.

Arh. Mihail

7. Luni M. Sozont

8. Marți Mașt. P. F. Maria

ap. Fil. 2, 5. Evg. Luca 10, 28.

9. Mercuri Ioachim și Ana

10. Joi M. Minotora

11. Vineri C. Teodora

12. Sâmbătă M. Antonom

8. Septembrie. Nașterea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu,

Tropar v. 4. Nașterea ta de Dumnezeu Născătoare, bucurie a vestit la toată lumea, că din tine a răsărit soarele dreptății, Hristos Dumnezeu nostru, și deslegând blestemul a dat binecuvântare, și stricând moartea ne-a dăruit nouă viață vecinică., Condac. Ioachim și Ana din defăimarea nenășterii de fii, și Adam și Eva din stricăciunea morții sau liberat, Preacurată, întru sfântă nașterea ta aceasta o serbează și poporul tău mântuindu-se de vina greșelilor, când strigă ție: Stearpa naște pe născătoare de Dumnezeu și muritoarea vieții noastre.